

آخرین تیمی که بلیت را گرفت

جمهوری دموکراتیک کنگو که پیش از این تنها یک بار و پیش از تغییرات سیاسی در این کشور با نام ژنرال در جام جهانی ۱۹۷۴ آلمان غربی شرکت کرده بود، پس از طی کردن مسیر طولانی و سخت در مقدماتی جام جهانی منطقه آفریقا به علاوه پلی آف بین قاره‌ای، آخرین کشوری بود که حضور خود را در جام جهانی ۲۰۲۶ قطعی کرد. کشوری که در ابتدا به نظر شانسان بالایی برای صعود به جام جهانی نداشت اما مسیری که برای آنها طی شد، یکی از بزرگ‌ترین شگفتی‌های مرحله مقدماتی را رقم زد. کشوری که در جام جهانی ۱۹۷۴ لقب یکی از بدترین تیم‌های تاریخ جام جهانی را از آن خود کرده بود، حالا با ترکیبی از بازیکنان با تجربه بالای حضور در فوتبال اروپا یا به جام جهانی خواهد گذاشت و از میهمانان ناخوانده جام جهانی ۲۰۲۶ خواهد بود؛ دریک گروه سخت، متفاوت و جذاب!

نحوه صعود چگونه بود؟

در مرحله گروهی دور مقدماتی جام جهانی در منطقه آفریقا، کنگو عملکرد خوبی داشت اما در نهایت شکست سه بر دو مقابل سنگال در دور مقدماتی، صعود مستقیم کنگو به مرحله نهایی جام جهانی را از بین برد. با این حال امتیازات کنگو به اندازه‌ای بود که این تیم به عنوان یکی از بهترین تیم‌های دوم بین ۹ گروه مقدماتی جام جهانی در آفریقا، راهی مرحله پلی آف قاره‌ای شود؛ از اینجا بود که شاهکار کنگو آغاز شد. کنگو در ابتدا کامرون را در نیمه نهایی پلی آف جام جهانی از پیش رو برداشت و پس از حذف کردن یکی از غول‌های قاره آفریقا، در آخرین بازی پلی آف قاره‌ای دیگر تیم بزرگ و باتجربه تاریخ جام یعنی نیجر را در ضربات پنالتی از پیش رو برداشت تا شگفتی‌ساز بزرگ آفریقا در مرحله مقدماتی لقب بگیرد. این اما پایان کار نبود چرا که کنگو برای صعود به جام جهانی، باید به مکزیک سفر می‌کرد تا در پلی آف بین قاره‌ای نیز شرکت کند. جایی که تیم ملی فوتبال این کشور با گل خاص اکسل تاونزبه در وقت‌های اضافه جامتانیکا را شکست داد و کنگو در گوادالاخارا جشن صعود گرفت.

بدترین تیم تاریخ جام جهانی!

کنگویی که از شش تیمی نیست که برای نخستین بار حضور در جام جهانی را تجربه می‌کند و پیش از این یک بار و در سال ۱۹۷۴ با نام ژنرال در جام جهانی شرکت کرده بود، یکی از عجیب‌ترین تیم‌های تاریخ جام جهانی است که از لحاظ آماری، بدترین تیم تاریخ مسابقات محسوب می‌شود. ژنرال به عنوان قهرمان آفریقا در جام شرکت کرده بود اما فشار شدید سیاسی در آن زمان روی اعضای تیم از سوی کشور بازیکنان را به عنوان تیم قهرمان آفریقا در شرایط نامناسب وارد رقابت‌ها کرد. در نهایت هر سه بازی ژنرال در جام جهانی با مجموع ۱۴ گل خورده و بدون حتی یک گل زده، با شکست همراه شد و حالا پس از سال‌ها، جمهوری دموکراتیک کنگو فرصت بهتری برای نشان دادن توانایی خود در جام جهانی دارد. در دوره حضور ژنرال در جام جهانی، صحنه عجیبی از تقابل با برزیل به جای مانده است؛ جایی که بازیکن این تیم پیش از ضربه کاشته برزیلی‌ها، به شکلی عجیب توب را به سمت دروازه حریف شوت کرد.

مدل بازی کنگو چگونه خواهد بود؟

سباستین دسابر از آن‌هایی است که توان مربی‌ای داشت که به یک ایده رادیکال و ثابت پایبند باشد؛ تیم ملی کنگو پیش از هر چیز تیمی تطبیق پذیر است. آنها این توانایی را دارند که هم با پاسکاری و کنترل بازی به پیروزی برسند و هم در صورت نیاز، بازی را به شکل فیزیکی و فرسایشی پیش ببرند؛ همان‌طور که مقابل جامتانیکا نشان دادند. نکته قابل توجه اینجاست که دسابر بیشتر از آن‌که روی یک پلن تاکتیکی مشخص تأکید کند، از کار جمعی، انسجام تیمی و تاب‌آوری صحبت می‌کند. کنگو به احتمال زیاد با آرایش منطقی ۴-۲-۳-۱ یا ۴-۲-۳-۱ وارد زمین می‌شود؛ سیستمی که در جریان بازی قابلیت تغییر دارد. یوان ویسا که به تازگی به شرایط مسابقه بازگشته، نقش کلیدی در بین خطوط ایفا می‌کند و گاهی به سدریک باکامبو در خط حمله اضافه می‌شود. در کنارها، ناتانال میوکو و مشاک الیا با نفوذهای سرعتی و حرکات عمقی، بار تهاجمی تیم را بالا می‌برند. در میانه میدان هم نوآ سیدیگی و ساموئل موتوسامی وظیفه تنظیم ریتم بازی و ایجاد ارتباط بین خطوط را بر عهده دارند.

کنگو

Group k

دومین حضور در جام جهانی

سرمرینی: سباستین دسابر (فرانسه)

کاپیتان: کنسل امیمبا

بهترین عملکرد: مرحله گروهی (۱۹۷۴) با نام ژنرال

رتبه در رده بندی فیفا: ۴۶

ستارگان: یوان ویسا (نیوکاسل)، سدریک باکامبو (بتیس) و آرون ون بیسا (اوستیم)

برنامه بازی‌ها:
 چهارشنبه ۲۷ خرداد: پرتغال - جمهوری دموکراتیک کنگو ۲۰:۳۰
 سه شنبه ۲ تیر: کلمبیا - جمهوری دموکراتیک کنگو ۵:۲۰
 یکشنبه ۷ تیر: جمهوری دموکراتیک کنگو - ازبکستان ۳:۰۰

فوتبال، امید و هویت در جمهوری دموکراتیک کنگو

بازگشت پلنگ‌ها به صحنه جهانی

جنوب صحرای بزرگ آفریقا راهی جام جهانی شود؛ دستاوردی که جایگاه ویژه‌ای در تاریخ فوتبال این قاره دارد.

جام جهانی ۱۹۷۴

صعود به جام جهانی ۱۹۷۴ آلمان غربی نقطه اوج فوتبال ژنرال بود. این تیم با شکست مراکش در مرحله انتخابی، جواز حضور در مهم‌ترین تورنمنت فوتبال جهان را کسب کرد و به نام پیشرفت فوتبال آفریقا تبدیل شد. اما حضور در جام جهانی با نتایجی تلخ همراه بود. ژنرال برابر اسکاتلند، برزیل و یوگسلاوی شکست خورد و بدون گل زده به خانه بازگشت. شکست ۹ بر صفر مقابل یوگسلاوی همچنان یکی از سنگین‌ترین نتایج تاریخ جام جهانی به شمار می‌رود. با این حال، حضور در آن رقابت‌ها برای فوتبال آفریقا اهمیت تاریخی داشت و راه را برای نسل‌های بعدی هموار کرد.

سال‌های دشوار و انتظار طولانی

پس از دوران طلایی، فوتبال کنگو وارد دوره‌ای پرنوسان شد. این تیم در سال‌های بعد بارها

آفریقا درآمد. نخستین حضور این تیم در جام ملت‌های آفریقا به سال ۱۹۶۵ بازمی‌گردد، اما دوران طلایی واقعی چند سال بعد آغاز شد. کنگویی‌ها در سال ۱۹۶۸ با شکست غنا در فینال، اولین قهرمانی قاره‌ای خود را جشن گرفتند و نام خود را در میان قدرت‌های نوظهور فوتبال آفریقا ثبت کردند.

عصر طلایی ژنرال و فتح آفریقا

در دهه هفتاد، زمانی که این کشور با نام ژنرال شناخته می‌شد، فوتبال به یکی از مهم‌ترین ابزارهای نمایش قدرت ملی تبدیل شد. تیم ملی ژنرال در جام ملت‌های آفریقای ۱۹۷۴ عملکردی درخشان داشت و پس از پشت سر گذاشتن رقابلی چون گینه، کنگو و مصر، در فینال زامبیا را شکست داد و دومین قهرمانی قاره‌ای خود را به دست آورد.

در آن رقابت‌ها، ندایه مولامبا با ۹ گل رکوردی تاریخی به جا گذاشت که همچنان یکی از دستاوردهای بزرگ جام ملت‌های آفریقا محسوب می‌شود. موفقیت آن نسل باعث شد ژنرال به عنوان اولین کشور آفریقایی سایه‌پوست

از کنگوی بلژیک تا تولد پلنگ‌ها

فدراسیون فوتبال کنگو در سال ۱۹۱۹ و در دوران استعمار بلژیک تأسیس شد. تیم ملی این کشور اولین مسابقه خود را در سال ۱۹۲۸ برگزار کرد و به پیروزی رسید. پس از استقلال، فوتبال کنگو به سرعت مسیر رشد را طی کرد و در سال ۱۹۶۳ به عضویت رسمی کنفدراسیون فوتبال

سرزمین رود بزرگ

ریتمی از دل تاریکی

محمدرضا رحیم پور؛ وقتی تیم ملی جمهوری دموکراتیک کنگو با پیراهن‌های آبی و قرمز وارد زمین می‌شود، نگاه‌ها به سوی «پلنگ‌ها» جلب می‌شود؛ لقبی که سال‌هاست با فوتبال این کشور گره خورده است؛ تیمی که در جام جهانی ۱۹۷۴ با نام ژنرال حضور تاریخی را تجربه کرد و اکنون پس از نیم قرن، رؤیای بازگشت به بزرگ‌ترین آوردگاه فوتبال جهان را در سر می‌پروراند. اما کنگو فقط فوتبال نیست؛ این کشور، سرزمین دومین جنگل بارانی بزرگ جهان، یکی از غنی‌ترین منابع معدنی کره زمین و در عین حال، یکی از پیچیده‌ترین بحران‌های انسانی معاصر است؛ جایی که موسیقی، فوتبال و امید در کنار فقر، جنگ و نابرابری زندگی می‌کنند.

جمهوری دموکراتیک کنگو با وسعتی بیش از ۲۳ میلیون کیلومتر مربع، دومین کشور بزرگ آفریقا محسوب می‌شود. رود عظیم کنگو، دومین رود بزرگ جهان، شاه‌رگ حیاتی این سرزمین است. پایتخت آن، کینشاسا، با بیش از ۱۷ میلیون نفر جمعیت، یکی از بزرگ‌ترین و پرجمع‌ترین شهرهای قاره آفریقا به شمار می‌رود و پیش از ۲۵۰ قوم و گروه زبانی در کنگو زندگی می‌کنند. لینگالا و سواحیلی مهم‌ترین زبان‌های ارتباطی مردم هستند. با وجود برخورداری از منابع عظیم طبیعی شامل کبالت، الماس، طلا، مس و کتان، بخش بزرگی از جمعیت کشور همچنان در فقر زندگی می‌کنند؛ نمونه‌ای آشکار از پدیده‌ای که اقتصاددانان آن را «فرسین منابع» می‌نامند.

اقتصاد؛ غولی خفته بر کنج

کنگویی یکی از مهم‌ترین تأمین‌کنندگان مواد معدنی جهان است. بیش از ۷۰ درصد ذخایر شناخته‌شده کبالت جهان در این کشور قرار دارد؛ ماده‌ای که نقشی کلیدی در تولید باتری خودروهای برقی و تجهیزات الکترونیکی دارد. با این حال، دهه‌ها بی‌ثباتی سیاسی، فساد و درگیری‌های مسلحانه مانع از تبدیل این ثروت طبیعی به رفاه عمومی شده است. در شرق کشور، گروه‌های مسلح همچنان امنیت و توسعه اقتصادی را تهدید می‌کنند و میلیون‌ها نفر را آواره کرده‌اند. با وجود این شرایط، کشاورزی، تجارت محلی و حمل‌ونقل رودخانه‌ای همچنان ستون‌های اصلی زندگی روزمره مردم هستند.

موسیقی؛ زبان مشترک یک ملت

اگر فوتبال محبوب‌ترین سرگرمی مردم کنگو باشد، موسیقی روح این کشور است. رومیای کنگویی و سبک سوکوس از تأثیرگذارترین جریان‌های موسیقی آفریقا به شمار می‌روند. هنرمندانی چون فرانکو، تاپولی روشو و پاپا ویما این موسیقی را به جهان معرفی کردند. پاپا ویما علاوه بر موسیقی، فرهنگ «سایپور» را نیز به شهرت رساند؛ سبکی از پوشش شبک و متفاوت که برای بسیاری از جوانان کنگویی نمادی از عزت و هویت

از صعود به جام ملت‌های آفریقا و جام جهانی بازماند و نتوانست موفقیت‌های دهه هفتاد را تکرار کند. هرچند در دهه نود چند بار به مراحل حذفی جام ملت‌های آفریقا رسید و در سال ۱۹۹۸ نیز مقام سوم قاره را به دست آورد، اما فاصله آن با قدرت‌های بزرگ فوتبال آفریقا همچنان محسوس بود. در همین سال‌ها این کشور دوباره با جمهوری دموکراتیک کنگو را برگزید و تیم ملی نیز هویت تازه‌ای پیدا کرد. با وجود استعداد‌های فراوان، کمبود زیرساخت‌ها و مشکلات مدیریتی مانع از شکوفایی کامل فوتبال این کشور شد.

قدرتی که از دل لیگ داخلی برخاست

یکی از مهم‌ترین موفقیت‌های فوتبال کنگو در سال‌های اخیر، در رقابت‌های بازیکنان شافل در لیگ‌های داخلی آفریقا رقم خورد. این کشور دو بار قهرمان مسابقات ملت‌های آفریقا شد و توانست جایگاه خود را در فوتبال قاره تثبیت کند. در سطح باشگاهی نیز مازمبه نام کنگو را بر سر زبان‌ها انداخت. این باشگاه در سال ۲۰۱۰ با صعود به فینال جام باشگاه‌های جهان، اولین تیم آفریقایی شد که به دیدار نهایی این رقابت‌ها راه پیدا می‌کرد. موفقیتی که نشان داد فوتبال کنگو همچنان ظرفیت رقابت در بالاترین سطوح را دارد.

دوران سباستین دسابر و احیای پلنگ‌ها

نقطه عطف جدید فوتبال کنگو با حضور سباستین دسابر روی نیمکت تیم ملی آغاز شد. سرمرینی فرانسوی از سال ۲۰۲۲ پروژه‌ای بلندمدت را آغاز کرد و به تدریج تیمی منسجم و رقابت‌جو ساخت.

کنگو در جام ملت‌های آفریقای ۲۰۲۳ به مقام چهارم رسید و سپس در مسیر انتخابی جام جهانی ۲۰۲۶ عملکردی درخشان از خود نشان داد. این تیم پس از پشت سر گذاشتن رقبای سرسختی چون کامرون و نیجر، در پلی آف بین قاره‌ای نیز جامتانیکا را شکست داد و سرانجام طلسم نیم‌قرنی حضور در جام جهانی را شکست.

صعود به جام جهانی موجی از شادی در سراسر کشور ایجاد کرد. دولت حتی یک روز تعطیل عمومی اعلام کرد تا مردم این موفقیت تاریخی را جشن بگیرند.

فوتبال؛ فراتر از یک بازی

اهمیت فوتبال در جمهوری دموکراتیک

همه چیز به باکامبو ختم می‌شود

ترکیب تیم ملی کنگو در این دوره از جام جهانی بازیکنان مطرح و بین‌المللی بسیار زیادی دارد اما اگر بخواهیم یک بازیکن را به عنوان ستاره مطرح و کلیدی این تیم معرفی کنیم، هیچ تردیدی در این موضوع وجود ندارد که سدریک باکامبو مهاجم ۳۵ ساله بتیس که سال‌هاست در رقابت‌های لالیگا اسپانیا به میدان رفته، مهم‌ترین مهاجم کنگو در کنار یوان ویسا مهاجم سابق برنتفورد و مهاجم فعلی نیوکاسل خواهد بود.

باکامبو که در طول رقابت‌های مقدماتی نیز عملکرد درخشانی برای کنگو داشت، در تمام لحظات حساس بازی‌های مقدماتی این تیم نقش داشت. او هم توانایی تمام‌کنندگی دارد و هم با حضور در فضاهای حساس و خطرناک، چشم‌سختی برای رقبای خواهد بود. تجربه باکامبو در خط حمله برگ برنده بسیار خوبی برای تیم ملی کنگو خواهد بود.

دسابر، متخصص فوتبال آفریقا

انتظار ۵۲ ساله جمهوری دموکراتیک کنگو برای صعود به جام جهانی با هدایت سباستین دسابر فرانسوی به پایان رسید؛ سرمرینی‌ای که سال‌هاست در قاره آفریقا فعالیت کرده و رگ خواب فوتبال آفریقا را به خوبی در دست دارد. او پس از مربیگری در باشگاه‌هایی از ساحل عاج، کامرون، تونس، آنکولا، امارات، الجزایر، مراکش، مصر و کشور خودش فرانسه، در سال ۲۰۲۲ برای اولین بار هدایت یک تیم ملی را عهده‌دار شد و روی نیمکت کنگو نشست. کنگو از زمان حضور دسابر در ۴۸ بازی توانسته ۲۹ بار به پیروزی برسد و همین آمار درخشان در سطح تیمی مانند کنگو، تأثیر مثبت حضور دسابر روی نیمکت تیم ملی کنگو را بیش از هر چیز نشان می‌دهد.

فریدی است. امروز نیز ستارگانی چون فالسی ایبویا این میراث فرهنگی را زنده نگه داشته‌اند.

فوتبال؛ از خاطره ژنرال تا رؤیای جام جهانی

مهم‌ترین خاطره فوتبال کنگو به جام جهانی ۱۹۷۴ بازمی‌گردد؛ زمانی که این کشور با نام ژنرال نخستین نماینده آفریقای سیاه در تاریخ جام جهانی شد. اگرچه آن تیم هر سه مسابقه خود را واگذار کرد، اما حضورش نقطه عطفی در تاریخ فوتبال قاره آفریقا بود. پلنگ‌ها همچنین دو بار قهرمان جام ملت‌های آفریقا شده‌اند؛ در سال‌های ۱۹۶۸ و ۱۹۷۴. فوتبال کنگو در دهه‌های اخیر بازیکنان متعددی را به لیگ‌های معتبر اروپایی معرفی کرده و امروز نیز چهره‌هایی مانند شنسل امیمبا از ستون‌های اصلی این تیم محسوب می‌شوند.

در مسیر انتخابی جام جهانی ۲۰۲۶، کنگویی‌ها عملکرد امیدوارکننده‌ای داشته‌اند و بار دیگر رؤیای حضور در جام جهانی را زنده کرده‌اند. برای مردم کنگو، فوتبال چیزی فراتر از یک ورزش است؛ فرصتی برای فراموش کردن دشواری‌های زندگی و ابزار غرور ملی. وقتی بازی پلنگ‌های کنگو را تماشا می‌کنید، تنها یک مسابقه فوتبال نمی‌بینید بلکه روایت ملتی را می‌بینید که میان جنگل‌های انبوه، روده‌های خروشان می‌بیند که برای جهان معرفی کردند. و دشواری‌های بی‌شمار، همچنان برای آینده‌ای بهتر می‌جنگند. در کنگو، هر گل تنها یک گل نیست؛ پژواک امید مردمی است که در قلب آفریقا، زندگی را با تمام توان ادامه می‌دهند.